



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
STALNA SLUŽBA U KRIŽEVCIMA
48260 KRIŽEVCI
Ivana Zakmardija Dijankovečkog 14

Poslovni broj: P-751/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru – Stalna služba u Križevcima po sucu Miroslavu Lovrekoviću, rješavajući u pravnoj stvari tužitelja Danijela Lovrekovića iz Križevaca, K. Heruca 80, OIB: 01423797269, zastupan po punomoćniku Ivanu Vukoviću odvjetniku u Križevcima, protiv tuženika HRVATSKE POŠTANSKE BANKE d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, kao pravnog slijednika društva VOLKSBANK d.d. Zagreb, Varšavska 9, zastupane po punomoćniku Jurici Barbarić odvjetniku iz Vinkovaca, radi ništetnosti i isplate, nakon javne i glavne rasprave zaključene 29. travnja 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5.1. Ugovora o kreditu broj 203176 zaključenog dana 14.2.2007.g. između tužitelja Danijela Lovrekovića, Križevci, K. Heruca 80, OIB: 01423797269, kao i korisnika kredita i prednika tuženika VOLKSBANK d.d., kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

II Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 da tužitelju Danijelu Lovreković, Križevci, K. Heruca 80, OIB: 01423797269, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.329,64 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude tj. 28. svibnja 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu 13. studenog 2024. godine u kojoj u bitnom navodi da su tužitelj i prednik tuženika VOLKSBANK d.d. sklopili dana 14.2.2007.g. Ugovor o kreditu broj 203176 (dalje: Ugovor), a koji Ugovor je solemniziran kod Javnog bilježnika. Temeljem navedenog Ugovora o kreditu tuženik je odobrio, stavio na raspolaganje i isplatio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 105.000,00 HRK. Prilikom sklapanja kredita tužitelju je naplaćena naknada za obradu kredita, i to u iznosu od 3.675,00 HRK / 487,76 EUR dana 14.2.2007.g., a

isto je bilo sadržano u Ugovoru o kreditu, koji je Ugovor unaprijed pripremljen o tuženika kao tipski Ugovor na sadržaj kojeg tužitelj nije imao utjecaj i nije mogao pregovarati o odredbama istog. Tužitelj ističe kako je odredba čl. 5.1. Ugovora o kreditu glede naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva nepoštena i nišetna ugovorna odredbe. Naime, odredbom čl. 6.1. Ugovora određeno je: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 2,50% (slovima: dvacijeladesetpetposto) od iznosa kredita, minimalno kn 200,00 ... naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.". Odredbama čl. 1021. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Navedenom odredbom definirano je što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Upravo iz navedenog je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba nišetna. Tužitelj je zbog korištenja nišetne odredbe djelomično sadržane u čl. 2. Ugovora tuženiku bio dužan i uplatio iznos od 3.675,00 HRK / 487,76 EUR, odnosno kredit za isti je iznos umanjn iznos isplaćenog kredita tužitelju dana 14.2.2007.g.. Odredbama čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Odredbama čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, Nadalje, odredbama čl. 81.st.2. ZZP-a je propisano da smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u stavku 3. Istog članka ZZP-a propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Konačno, odredbama čl. 81.st. 4. ZZP-a propisano je ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Tužitelj naglašava kako on s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarao o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, pa tako i o odredbama koje se odnose na naplatu naknade za obradu kredita. Zbog navedenog, jasno je kako je odredba Ugovora o kreditu u pogledu naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva nišetna ugovorna odredba. Predlaže naslovnom Sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi da je nišetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu u kojemu je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade za obradu kredita Potražuje trošak.

2. U odgovoru na tužbu od 18. prosinca 2024. godine tuženik u bitnom navodi da smatra kako je ista u cijelosti neosnovana zbog čega ju tuženik osporava u cijelosti. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek 13.11.2024. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21, dalje kao: „ZOO“), ovisno o

pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja i tuženika 14.2.2007. na iznos od 105.000,00 HRK, za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za isplaćene naknade protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanijskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor sklopljen 2007., određeni dio potraživanja iz Tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu. Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za tužiteljeva potraživanja. Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja. Tuženik prije svega ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 2,50% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Člankom 5. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 5.1.) uz pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 2,50% od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i

lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošača s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, a to je da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno

informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan." Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Sukladno odredbi članka 219. ZZP-a određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, Ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. Iz samog Ugovora o kreditu se jasno može iščitati da se ovdje ne radi o prikivenim odredbama već o jasnim, uočljivim i konkretno (u postotku) određenim parametrima, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Tužitelj je u svakom trenutku nakon što je pročitao ugovor i navedene odredbe mogao odustati od sklapanja. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZZP-a koje su mu odgovarale. Trenutna praksa i potvrđuje ovdje iznesene navode tuženika. U presudi Županijskog suda u Splitu broj GŽ-1215/2020, sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev postavljen na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati. Drugostupanjski sud navodi da ispravno ocjenjuje prvostupanjski sud da su odredbe ugovora koje se tiču naknade za obradu kredita i prijevremene otplate dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti te da su ih korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta te da nije jasno što bi iz teksta ugovora korisniku kredita moglo biti upitno. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Na ročištu od 29. travnja 2026. tužitelj u odnosu na prigovor nepostojanja pravnog interesa ističe da pravni interes za predmetni deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što pored deklaratornog nije postavljen i kondemnatorni

zahtjev. Odredbama čl. 328. zakona o obveznim odnosima propisano je da neograničeno isticanje ništetnosti odnosno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi dok je odredbama čl. 337. st. 1. ZOO-a propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana stranka što znači da pravo na isticanje ništetnosti nije uvjetovano podnošenjem kondemnatornog zahtjeva pa su neosnovani navodi tuženika istaknuti prigovor nepostojanja pravnog interesa za podnošenje deklaratorne tužbe.

4. Radi utvrđenja spornih činjenica u dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu /list 4-8/, dopisi /list 11-13/ i saslušana je tužitelj osobno /48/.

5. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Sadržaj isprava među strankama nije bio sporan te se posebno ne izlaže.

7. Sukladno odredbi čl.81.st.1.Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Člankom 81. st. 2. ZZP-a propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezinsadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema stavku 3. istoga članka proizlazi da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe toga ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radio o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Prema stavku 4. istoga članka ZZP-a propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

8. Sukladno odredbi čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodnenovine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO) činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl.272. ZOO, činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, dok je čl. 270. st.1. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

9. Iz odredbe sadržane u čl. 5.1. predmetnog ugovora utvrđeno je kako je između tužitelja i tuženika ugovoreno da: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 2,50 % (dvacijelapetposto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 350,00 kn(tristokunaolalipa), naplaćuje se neposredno prije isplate kredita."

10. Tužitelj Danijel Lovreković saslušan kao stranka iskazivao je:

"Ja sam sporni kredit podignuo radi kupovine osobnog vozila u auto kući "Hudan" u Dugom Selu, ja sam želio kupiti vozilo Ford Fiesta i u auto kući su mi ponudili mogućnost kupnje vozila uz kredit banke tuženika, obzirom da je meni to vozilo odgovaralo i da mi je odgovarala i cijena vozila, te kupnja na kredit ja sam u auto kući dobio unaprijed pripremljeni primjerak ugovora kojeg sam odnio na ovjeru kod javnog bilježnika, tamo ga potpisao, a o uvjetima ugovora nisam mogao pregovarati jer uopće nisam niti razgovarao sa službenicima banke već samo sa zaposlenicima auto kuće. Ja sam ugovor pročitao, znao sam da je ugovorom

ugovorena i naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, ali nisam znao na što bi se ta naknada odnosila, ta naknada mi je odmah stegnuta pri isplati kredita, a niti zaposlenici auto kuće mi nisu mogli objasniti na što bi se ta naknada odnosila. Na posebno pitanje ZP tuženika odgovaram da sam pročitao ugovor o kreditu, ali nisam siguran da li sam prilikom čitanja uočio odredbu koja se odnosi na naplatu administrativne naknade, nisam mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora niti ih mijenjati, bilo je uzmi ili ostavi. Bio sam svjestan da potpisivanjem ugovora pristajem da mi se naplata i ta naknada ali meni je trebao auto i takvi su bili uvjeti ugovora. Na posebno pitanje pun. tužitelja odgovaram da mi ta odredba koja se odnosi na naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita nije bila jasna, a nisam niti posebno uočio. ."

11. Dakle, iz iskaza tužitelja je očito da stranke nisu pregovarale o cjelokupnom sadržaju ugovora, odnosno nisu uopće ni mogli pregovarati, jer je kredit bio dogovaran sa zaposlenicima auto kuće, koji su već imali unaprijed pripremljen obrazac Ugovora, te je položaj tužitelja prilikom sklapanja Ugovora o kreditu u tom smislu bio "slabiji" i to s obzirom da je on kao prosječni građanin pristupio sklapanju pravih pravnih poslova bez posebnog znanja o financijsko-bankarskom aspektu ugovorenih odredbi u odnosu na naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita: "Jednokratno 2,50% od iznosa kredita, minimalno kn 200,00 ... naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“.,” dok su odredbe Ugovora koje se odnose na navedene naknade bile prema mišljenju ovog suda šture i iz istih se ne može zaključiti na što bi se trošak istih odnosio, to sud smatra da tužitelj nije mogao pregovarati o visini i namjeni sporne naknade, pa plaćanje iste prouzročuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer se o naknadi nije pojedinačno pregovaralo. Također navedeno posebno proizlazi iz činjenice da tužitelj uopće nije ni bio u kontaktu sa službenicima banke, već je samo dogovarao kupnju vozila sa zaposlenicima auto kuće, kao povjerenicima banke.

12. Sud smatra da su se pregovori stranaka prije sklapanja predmetnog ugovora sveli samo na podatak o iznosu kredita, visini rate kredita i trajanju otplate kredita, dok se tužitelj u svemu ostalom oslonio na informacije koje je dobila od strane zaposlenika auto-kuće, kao povjerenika prednika tuženika. Tužitelj je očito imao potpuno povjerenje i oslonio se na zaposlenike auto kuće, kao povjerenika banke.

13. Dakle, sud prihvaća iskaz tužitelja da mu nije bilo omogućeno da pregovara o visini i obvezi plaćanja navedene naknade.

14. Iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da prednik tuženika sa tužiteljem prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije pregovarao oko odredbi o plaćanju naknada i troškova – konkretno o odredbi o plaćanju naknade za obradu kreditnog zahtjeva jer je u pitanju odredba koju ju je tuženik unaprijed formulirao u Ugovor o kreditu i to u čl.5.1. Ugovora o kreditu broj 203175 zaključenog 14. veljače 2007. godine, pa tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. To proizlazi iz samog Ugovora o kreditu i iz iskaza tužitelja pa je samim time prigovor tuženika da se o toj odredbi pregovaralo neosnovan. Naime, iz provedenih dokaza utvrđeno je da tuženik nije dokazao da bi tužitelja upoznao sa onime što čini trošak naknade za obradu kredita, tzv. ulazne naknade i nije ga upoznao s razlozima zbog kojih se ista naplaćuje već je utemeljen isključivo na odluci banke kao trgovca i tužitelj na istu ne može utjecati osim ako odustane od uzimanja kredita.

15. Prema odredbi čl.3 st.1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju

neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

16. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

17. S obzirom da tužitelj kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s prednikom tuženika u svezi naknada i troškova kredita, sud je stajališta da je navedena odredba ugovora o kreditu u kojoj se navodi da naknada za obradu kreditnog zahtjeva ništetna ugovorna odredba. Tužitelju je kao potrošaču trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti navedenu odredbu, što sve tuženik nije učinio, a sve kako bi tužitelj mogla objektivno predvidjeti da li je to za nju tegobno iz nekog razloga i koje su posljedice koje proizlaze iz takve odredbe. Pored navedenoga, ovaj je sud stajališta da je nelogično očekivati od tužitelja kao laika da istu odredbu i naknadu jasno razumije.

18. Pravilnom primjenom odredbe članka 81. stavka 1. i članka 84. ZZP/03 uvažavajući i odredbu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. kao i pravna shvaćanja izražena u odlukama Suda EU broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. kao i odluke broj C-621/17 od 3. listopada 2019. na koju se poziva tuženik ovaj sud utvrđuje nišetnom predmetnu odredbu ugovora jer je tom odredbom tužitelju kao potrošaču nametnuta odredba koja je protivna načelu savjesnosti i poštenja jer tuženik kao financijska institucija nije dokazao da ugovorena naknada odgovara stvarno nastalim troškovima pruženih usluga. Uz navedeno, ovaj je sud stajališta da tuženik nije dokazao da se o toj spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, već nalazi utvrđenim da se radi o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi, da u Ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se sastoji ulazna naknada, niti je jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, da je takva ugovorna odredba uzrokovala neravnotežu obveza na štetu potrošača odnosno tužitelja iz ovoga postupka. Iz svega navedenog sud je zaključio kako se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, obzirom da sukladno odredbama čl. 4. ZOO-a poštujući načelo savjesnosti i poštenja svi sudionici obveznih odnosa su dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana. Obzirom da je sud nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio kako je odredba čl. 5.1. Ugovora o kreditu od 14. veljače 2007. nepoštena i kao takva ništetna, valjalo je odlučiti kao u točki I izreke ove presude.

19. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženi to nije dokazao, niti je predlagao izvođenje dokaza na te okolnosti. Osim toga, iz iskaza tužitelja, čiji iskaz je sud ocijenio vjerodostojnim, proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj

odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka nije vodila računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženica nije pregovarala s tužiteljicom o spornoj odredbi kako bi se uvjerila da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženica prilikom ugovaranja sporne odredbe postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Isto tako, budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da o navedenoj odredbi nije mogla pregovarati, jer joj je dan na potpis već pripremljeni ugovor, a banka – tuženica nije dokazivala da je omogućila tužitelju da pregovara o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača. Dakle, s obzirom na to da se radi o nenamjenskom potrošačkom kreditu, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik odnosno prednik tuženika nije postupio u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a što znači da je nepoštena navedena odredba čl. 5.1. Ugovora o kreditu, primjenom čl. 81. st. 1. ZZP-a, te ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod točki I izreke ove presude. Za napomenuti je da je tužitelj bio informiran o svojoj obvezi plaćanja predmetne naknade, ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade, koje usluge i troškovi u to ulaze, u kojoj visini, kao i da je tužitelj imao prije sklapanja ugovora informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o njezinoj visini i krajnjoj svrsi. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja, treba ocijeniti je li tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač prihvatio takvu ugovornu odredbu i da je bilo pojedinačnog pregovaranja, odnosno je li banka uzela u obzir zakonite interese potrošača. Kako se radilo o tipskom ugovoru, jasno je da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik vodio računa o zakonitim interesima potrošača. Čak štoviše potrošaču je isplaćen umanjeni iznos kredita. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorne naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Iz provedenog dokaznog postupka jasno proizlazi da bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor o kreditu.

20. U odnosu na prigovor tuženika o previsoko naznačenoj visini predmeta spora od strane tužitelja, ovaj sud je isti ocijenio kao neosnovan. Naime, člankom 19. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj:118/18 i 51/23), jasno je i nedvosmisleno propisano da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužiteljica naznačila u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Kako je tužitelj u tužbi od 10. studenoga 2025. kao vrijednost predmeta spora naznačio upravo iznos od 1.328,00 eura, prigovor tuženika o pogrešno naznačenoj vrijednosti predmeta spora ocijenjen je u cijelosti kao neosnovan.

21. Sud je ocijenio u cijelosti neosnovan prigovor tuženika da tužitelj nije dokazao pravni interes za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno deklaratorne tužbe. Naime, člankom 187. stavkom 2. ZPP-a jasno su propisane procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, pri čemu je istim jasno propisano da se tužba kojom se traži utvrđenje može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Ovaj sud je stajališta da kod tužitelji postoji pravni interes, a sve budući da iz provedenoga postupka proizlazi da je cilj tužitelja u ovom postupku donošenje presude koja na neki način pogoduje tužitelju, odnosno osigurava mu zaštitu ugroženih prava, dakle da se donese presuda kojom će se zaštititi prava ili pravni interesi tužitelja, presuda kojom tužitelj za buduće vrijeme osigurava svoja prava i interese. Uz navedeno, ovaj sud prihvaća tvrdnje tužitelja u dijelu u kojem ista navodi kako je u ovom postupku podnio tužbu kojom postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev rukovodeći se načelom ekonomičnosti postupka kao jednim od temeljnih načela građanskoga sudovanja. Naime, pravilno je shvaćanje tužitelja da će u slučaju uspjeha u ovome postupku izbjeći provođenje financijsko-knjigovodstveno vještačenje s obzirom na to da se traži isključivo utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora. Dakle, tužitelj se prilikom podnošenja tužbe vodio načelom ekonomičnosti svjestan da će u slučaju uspjeha u sporu u ovome postupku stvoriti bržu, jednostavniju i u konačnici jeftiniju mogućnost uspjeha s eventualnim kondemnatornim tužbenim zahtjevom, što ovaj sud uvažava. Uz navedeno, za napomenuti je da se sukladno članku 327. ZOO-a svaka zainteresirana osoba može pozivati na ništetnost, a na istu sud pazi po službenoj dužnosti. Uz navedeno, prema članku 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti je neograničeno odnosno ne gasi se.

22. Obzirom na sve naprijed izneseno sud smatra da su odredbe predmetnog ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika, a vezane za plaćanje naknada za obradu kredita nepoštene, pa prema tome i ništetne, jer se o njima nije posebno pregovaralo i tužitelj nije bio dovoljno informiran o rizicima ugovaranja istih, te je došlo do znatne neravnoteže u odnosima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača ovdje tužitelja. Obzirom na navedeno sud je utvrdio da su ništetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu koje se odnose na plaćanje naknada za obradu kredita.

23. Nesporno je da je kao korisnik kredita naveden tužitelj kao fizička osoba iz čega jasno proizlazi da je on potrošač, a iz iskaza tužitelja proizlazi da je trebao kredit radi kupnje osobnog vozila, koje je koristio za svoje potrebe i potrebe svoje obitelji, a nije bio vlasnik obrta, niti poslovnih udjela trgovačkog društva, pa sud smatra da to ne treba dokazivati na bilo koji drugi način jer to njegovo svojstvo jasno proizlazi iz navedenog i iz samog ugovora o kreditu, u kojem je naznačeno da se radi o stambenom kreditu-kreditu za adaptaciju.

24. Nadalje, ovaj sud smatra da je prigovor zastare neosnovan jer je Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. godine donio Zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/11 – dalje ZOO/ (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju

utužena tražbina tužiteljice nije mogla zastarjeti budući bi zastarijevanje počelo teći tek pravomoćnošću odluke kojom su utvrđene ništetnim predmetne odredbe Ugovora o kreditu.

25. Odluka o troškovima ovog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi čl. 155. ZPP-a. Tužitelj koji je u cijelosti uspio u parnici u ovoj parnici osnovano od tuženika potražuje trošak parničnog postupka koji se sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje OT) i Zakonu o sudskim pristojbama (NN br. 26/03 (pročišćeni tekst), 125/11, 112/12 i 157/13, dalje ZSP) odnosi na trošak sastava tužbe u vrijednosti 100 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 30. prosinca 2024. u vrijednosti 100 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 14. travnja 2025. u vrijednosti 100 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu 25. veljače 2025. godine u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 3. travnja 2025. u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 16. svibnja 2025. u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude od 2. srpnja 2025. u vrijednosti od 50 bodova (Tbr. 9. t.3. i 54 OT)/troškovnik od 16.05.2025./, trošak zastupanja na ročištu od 17. veljače 2026. u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 28. travnja 2026. u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude od 28. svibnja 2026. u vrijednosti od 50 bodova (Tbr. 9. t.3. i 54 OT)/troškovnik od 28.04.2026./, što iznosi 900 bodova x 2,00 EUR/bod, 1.800,00 eura, trošak PDV 25% u vrijednosti od 450,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 79,64 eura, tako da ukupan trošak tužitelja u ovom postupku iznosi 2.329,64 eura. Ovaj trošak tužitelju je dužan naknaditi tuženik u roku od 15 dana zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja odnosno od 28. svibnja 2026. godine pa do plateža.

26. Radi iznesenog presuđeno je kao u izreci.

U Križevcima, 28. svibnja 2026.

Sudac
Miroslav Lovreković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Broj zapisa: **9-30888-b4940**

Kontrolni broj: **0441c-8a6cb-00719**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.